

Karácsonyi versek

Baranyi Ferenc

Karácsony van

Az ég a földre hó-abroszt borított
és rajta – mint párolgó étel – itt-ott
tanyák gőzölnek, melyeknek falán
a fehér olyan, mint tányér porcelánja.
Középen a jéggé dermedt halastó
úgy csillámlik, mint kristályüveg-kancsó.

a nyurga-gallyak hetykén égnek állnak
úgy nyújtóztatva, mint karcsú villa-ágak.
Mint szemtelen legyek, olykor lecsapnak
a hó-abroszra surrogón a varjak,
de legyen a szél – puha asztalkendő –
s riadtan oszlik szét a varjúfelhő.

Karácsony van. És kissé szívszorongva
úgy jövök, mintha el se mentem volna,
a falum határa nagy családi asztal:
tanyákkal kínál, hús vízzel marasztal,
itt vagyok itthon, itt születtem, itt még
énrám is vár egy hófehér teríték.

Kerék Imre

Karácsonyi vers

Merre világolsz csillag, csillagom?
Lompos hófellegek gyűlnek köréd,
mint karácsonyi barmok,
hogyan párat fújva melengessenek.

Nem is látom, hol tündökölsz,
csak érzem sugarad istálló melegét.
Fekete fákat növeszt a sötétség,
mindent befed a hó, a jég.

Világíts, reményünk hadd fényesedjen!
A síkon föl, a dombokig
feléd igyekezünk pásztorok, parasztok.
Bortól, zenétől arcunk kivirít.

Világíts, tüzed nélkül a világ idétlen,
kusza dolgok halmaza.
Ragyogtasd föl benne a rendet,
s mutasd az utat, mely elvisz haza!

Várkonyi Anikó

Karácsonyi vers

Szűz Máriácska,
szellőnyi kézzel
A Fiastyúknak szór magot.
Csipogva futnak a csibék,
A sárgapelyhes csillagok.

Látod, Jézus a pitvarnál
Legörbült szájú kisgyerek.
Még fakult, foltos ingecskeben
Nézi az isten udvarát,
S játékképp, benn, a padkaszélen.
Mint bánatot a mesében.
Felpróbálja homlokára
Az aranyos papírkoronát.

Keresztes Anna

Karácsony

A kicsiny háztetők felett,
Telihold s alatta bárányszerű lebegett.
Csillagok szikráztak, Betöltötték az eget.
Otthonokban gyertyák gyúlnak.
A Világot elfoglalja E két szó:
Béke és szeretet.
Bár úgy volna, hogy elfoglalnák
Mélytő helyüket, ne pusztítaná
Betegség, Éhség, Háború!
Csak egy lenne: Szeretet,
(Örök Béke)... Emberek!

Kakuk Tamás

Betlehem

halk zúgással ébrednek a fák
méla köd üli meg
a komor állomást
a riasztó hűvösségen át
egy lámpa hunyorgó fénye
sejteti betlehem csillagát
elszórt pogyászok között
tétován három király kutatja
az egyszülött nyomát

Pákozdy Ferenc

Karácsony hete

Karácsony hete. Jár a betlehem.
Valahol, láthatatlan, nesztelen.

Elmarad. Meg-megpihen. Elhalad.
A hó felette vagy a hó alatt.

De megy, megy, itt megy, mendegél szegény.
Valahol itt az utca közepén.

Vagy ott, ahol homályba vész a köd.
A fákon túl, a fellegek mögött.

Ott fent, a hold derengő udvarán.
Vagy mégis itt lent, itt az út haván.

Valahol itt a friss, a szűz havon.
Hallom a léptit, hallom, hallgatom.

Lépést tart velem. Mint a szél, a fák.
A porzó hó, a porzó holdvilág.

Mint az árnyékom. Sipkám teteje
Orrom hegye. Szakállam erdeje.

Mint a lelke. A szívem, a tudóm.
A pocakom. A maradék időm.

Porzik a hó nyomomban, ragyog.
Robban a föld, ég. Fényt szór, csillagot.

Ballagunk. Hárman-négyen. Egy király,
egy cigány. A szegénység. A halál.

Végtisztesség. A becsület meg én.
Ki hisz minekünk. Mibe' higyjek én.

Gyere karácsony. Aló betlehem.
Jövel fájdalom. Távozz félelem.

Simon István

Karácsonyi holdvilág

A karácsony nekem havat hoz
mindig a múlt zsákjaiból,
s megcsöndülő fülem harangoz
túnt éveken át, amikor
föltündököl tisztán előttem
borral meg kaláccsal az abrosz.

Régi karácsonyok... Igen, ma
minden ismerős úgy ahogy.
A konyhaasztalon van egy fa,
csak mintha most a huzatot
oltaná el ajtónyitáskor
ágairól a fénylő gyertya.

S az utcán valaki karjába
fűzném riadtan karomat,
amikor elém fordítva szánk
úgy perdül már, hogy a lovak
hátraollózó csüdjein ver
imbolygó fényt a viharlámpa.

Ó, emlék és valódi látvány,
sok összemosódó dolog:
a téli föld alvó királylány
módjára föl-fölmosolyog,
mert ember kering épp a holdnál,
körbe a bolygónk glóriáján,

lent pedig kéményen, zsúpon át
háztetőkből meredve ki,
mint a hajdani katakombák
előbúvó keresztjei,
új nomádot szoktatni helyhez
föltűnnek a tévéantennák.